

hvad andre befolkningsgrupper havde fået i de senere år. Det indbar en stigning fra 217 mill. kr. til 270 mill. kr. eller knap 25 pct.

Enggaard (V) fandt, at lovforslaget betegnede den første væsentlige forøgelse i beløbsrammerne for loven i en årrække. Det var forståeligt, at man ønskede den afgivne betænkning realiseret hurtigst muligt, men man burde ikke som lovgiver sporenstregs afstikke en kurs uden fornødne landmærker og ledende principper. Dette synspunkt forekom endnu mere rigtigt på baggrund af, at von Eyben-udvalget ikke havde afgivet nogen enig betænkning, men tværtimod havde delt sig med afvigende opfattelser. Der var en række tvivlsspørgsmål, som måtte afklares, men venstre ønskede en fremtidig lovgivning på dette område præget af en stadig forbedret støtte. Lovforslaget var et skridt på vejen, en overgangsløsning med en række rigtige tendenser i sig.

Grethe Philip (RV) kunne støtte lovforslaget. Det var ikke vanskeligt at argumentere for, at støtten til de studerende skulle øges, men hensynet til prioriteringen af opgaverne i samfundet gjorde, at man ikke nu kunne gå videre end det var foreslået.

Morten Lange (SF) henviste til den ændring, der skete i 1961, hvor der — gennem en firedobling af midlerne — var sket noget i retning af et spring. Det var formentlig nødvendigt med sådanne spring, hvis man virkelig skulle reformere ungdommens uddannelsesfond. Han kritiserede i øvrigt det grundlag, der var tilvejebragt i von Eyben-udvalgets betænkning. Han fremhævede, at stipendievejen var den rigtige vej til demokratisering af studierne. En af de realistiske ting, ministeren kunne gå med til i forhandlingerne, var simpelthen at kontere hele den af staten udbetalte lånestøtte som stipendiestøtte.

Kjær Rasmussen (VS) delte den opfattelse, at ingen af økonomiske grunde måtte forhindres i at få den uddannelse, som den pågældende havde lyst og evner til. Han henviste til det forslag til lov om støtte til uddannelse, som hans parti havde fremsat. Det var aldeles afgørende at lave en ændret udgiftsfordeling i samfundet. Gjorde man ikke det, måtte man skaffe sig en anden uddannelsespolitisk målsætning.

Hanne Reintoft (u. p.) fra socialistisk arbejdsgruppe kunne helt og fuldt tilslutte sig de uddannelsessøgendes krav om egentlig uddannelsesløn til alle under uddannelse. Også hun fandt et helt andet syn på prioriteringen af samfundets krav nødvendigt; uddannelses-systemet måtte være i fokus. Pengene kunne og skulle skaffes.

Uden for ordførernes kreds havde desuden *Niels Jørgen Nielsen (V)* og *Camre (S)* ordet.

I betænkningen henstillede udvalget bl. a. til ministeren, at de 7 mill. kr., som gives til elever, der er omfattet af lovens § 1, stk. 3, fordeles ligeligt mellem disse og ikke, som det oprindeligt var foreslået, udelukkende kommer eleverne i 10. klasse og 3. realklasse